

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 5 maart 2018 uitspraak gedaan op het beroep van

.....j, hierna: appellant,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van 23 november 2017 van de examencommissie **Geneeskunde**, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft bij brief van 6 december 2017, door het college op 6 december 2017 ontvangen, beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 23 november 2017, waarbij verweerder het verzoek van appellant tot het volgen van onderwijs en deelname aan tentamens van bachelor 3 heeft afgewezen. Op 24 december 2017 heeft appellant zijn beroepsgronden ingediend, met bijgaand een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening.

Op 23 januari 2018 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 5 maart 2018. Appellant is, zonder kennisgeving daarvan, niet ter zitting verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door en, respectievelijk lid en secretaris.

II. Motivering

1. In artikel 4.3 lid 2 van de Onderwijs- en Examenregeling Geneeskunde Bacheloropleiding 2016-2017 (hierna: OER) is opgenomen dat appellant ten minste 30 studiepunten dient te behalen van bachelor 2 om toegang te verkrijgen tot het onderwijs van bachelor 3. Appellant voert - kort samengevat - aan dat de wetgever de bevoegdheid niet aan de decaan heeft toebedeeld om vast te stellen dat het met goed gevolg afleggen van tentamens en/of onderwijseenheden een voorwaarde is voor toelating tot het afleggen van andere onderwijseenheden. Dit zou volgens appellant in strijd zijn met het recht van appellant op toegang tot het onderwijs conform artikel 7.34 lid 1 onder a WHW.
De decaan is volgens appellant slechts bevoegd om een algemene doorstromingsnorm vast te stellen en beschikt volgens appellant uitsluitend over de bevoegdheid om onder noodzakelijke omstandigheden de toelating tot het afleggen van tentamens te beperken. Appellant is van mening dat hiervan geen sprake is. Appellant is van mening dat het bestreden besluit in strijd is met het motiverings-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.
2. Verweerder betoogt - kort samengevat - dat appellant vanaf collegejaar 2015-2016 toegang heeft tot het onderwijs en tentamens van bachelor 2. In totaal heeft appellant slechts 16 studiepunten (van de 60 studiepunten) behaald. Appellant dient nog 9 schriftelijke tentamens te behalen van bachelor 2 en 14 studiepunten om aan de doorstroomnorm te voldoen. In totaal heeft appellant in studiejaar 2015-2016 en 2016-2017 23 keer zonder succes een poging gedaan om deze 9 tentamens te behalen; appellant heeft voor alle pogingen een (ruime) onvoldoende behaald. In 2017-2018 heeft appellant niet deelgenomen aan de tentamens van

bachelor 2 waaraan hij had kunnen deelnemen. Ter zitting licht verweerder toe dat appellant wel (zonder toestemming) een minor heeft gevolgd; de minor heeft appellant niet behaald.

Dat de decaan niet bevoegd is om voorwaarden te stellen voor de doorstroom naar bachelor 3 bestrijdt verweerder met klem; op grond van artikel 7.12 lid 2 WHW heeft verweerder de bevoegdheid om vast te stellen of appellant voldoet aan de in de OER gestelde voorwaarden ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden. Op grond van artikel 7.13 WHW is de decaan bevoegd om geldende procedures en rechten en plichten met betrekking tot het onderwijs en de tentamens vast te leggen. De OER draagt de goedkeuring van de gezamenlijke vergadering en de opleidingscommissie.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat het bestreden besluit afdoende is gemotiveerd. Verweerder licht toe dat de doorstroomnorm op inhoudelijke en onderwijskundige gronden berust en niet veel afwijkt van de doorstroomnorm van zusterfaculteiten; conform artikel 7.13 lid 2 onder h OER dient het onderwijs en tentamen van het inleidend vak te zijn gevolgd c.q. behaald voordat gestart mag worden met het verdiepende vak. Daarnaast wordt er een doorstroomnorm gehanteerd om te voorkomen dat studenten hun energie steken in onderwijsonderdelen die vooruitlopen op onderwijsonderdelen die zij eerst moeten behalen. Het is volgens verweerder onwenselijk dat appellant met bachelor 3 vakken start terwijl hij zijn volle concentratie nodig heeft om het onderwijs uit bachelor 2 te behalen. Dit is ook conform het advies van de studieadviseur. Verweerder voert aan dat appellant bij het gesprek op 16 november 2017 met de studieadviseur zou hebben gemeld dat er geen persoonlijke omstandigheden spelen.

Verweerder benadrukt dat het appellant te allen tijde is toegestaan de vrij toegankelijke hoorcolleges van bachelor 3 te volgen.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

In artikel 4.3 lid 2 OER is opgenomen dat studenten mogen deelnemen aan bachelor 3 onderdelen wanneer zij minimaal 30 studiepunten hebben behaald uit bachelor 2. Vaststaat dat appellant niet aan dit voortgangseis heeft voldaan; appellant heeft 16 erts behaald uit bachelor 2.

Het college ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder in redelijkheid het verzoek van appellant heeft kunnen afwijzen. Het college beantwoordt deze vraag bevestigend.

Het college is van oordeel dat de decaan op grond van artikel 7.13 WHW bevoegd is om in de OER geldende procedures en rechten en plichten vast te leggen met betrekking tot onderwijs en examens. Verweerder komt vervolgens op grond van artikel 7.12 lid 2 WHW de bevoegdheid toe om op objectieve en deskundige wijze vast te stellen of appellant voldoet aan de voorwaarden ten aanzien van kennis, inzicht en vaardigheden. Het betoog dat de decaan niet bevoegd is om een beoordelingsnorm vast te stellen faalt derhalve.

Het college is van oordeel dat verweerder voldoende heeft beargumenteerd en inzichtelijk heeft gemaakt waarom op het verzoek van appellant afwijzend is beslist. Naar het oordeel van het college heeft appellant verder geen gegronde redenen aangevoerd die dispensatie van het voortgangseis zouden rechtvaardigen.

Alles afwegende en het geheel overziende komt het college tot het oordeel dat verweerder in de omstandigheden van dit geval in redelijkheid tot haar bestreden besluit heeft kunnen komen. Het beroep van appellant dient ongegrond te worden

verklaard. Dit brengt met zich dat het verzoek van appellant tot het treffen van een voorlopige voorziening niet voor toewijzing in aanmerking komt.

III Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant ongegrond en wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Tegen deze uitspraak kan een betrokkene binnen zes weken met ingang van de dag na die waarop deze uitspraak is bekend gemaakt beroep instellen bij het college van beroep voor het hoger onderwijs te Den Haag.

